

JOSÉ JOAQUÍN RIPOLL / Cas Brugal
 ■ Ex-president de la Diputació d'Alacant

La caiguda d'un déu

Ni Luis Díaz Alperi ni Sonia Castedo. L'imputat estrella del *cas Brugal* és José Joaquín Ripoll, president de la Diputació d'Alacant del 2003 al 2011 i que va arribar a ser vice-president del Consell en temps d'Eduardo Zaplana. Com a president provincial del PP va esdevenir el contrapès de Camps i líder indiscutible de l'intitulat sector zaplanista. El seu poder omnímode a les comarques del sud va acabar el dia que el jutge va acusar-lo de cinc delictes: suborn, tràfic d'influències, frau, revelació de secrets i activitat prohibida a funcionaris. Ripoll fins i tot fou detingut el 6 de juliol del 2010, per bé que van posar-lo en llibertat de seguida.

El *cas Brugal* té el seu origen en la recollida del fem al municipi d'Oriola –vegeu EL TEMPS núm. 1.494–, un fil a partir del qual la policia va desllorigar la trama de corrupció organitzada més important que ha existit mai al País Valencià. Com a conseqüència d'aquestes investigacions es va estudiar l'adjudicació del pla zonal de residus del Baix Segura i la redacció del PGOU d'Alacant. En el primer cas, va surar la presumpta connivència entre Ripoll i l'empresari Enrique Ortiz, amb qui hauria acordat l'obtenció del concurs mitjançant la intervenció de l'amic comú Rafael Gregory. Les converses telefòniques captades per la policia denoten l'amistat d'Ortiz no sols amb Ripoll, sinó també amb la seua esposa, Margarita de la Vega, a qui organitzava festes amb les amigues a bord del seu vaixell. El sumari també recull la presumpta donació de dos pisos de luxe al matrimoni Ripoll-De la Vega. ■

13

EFE

La dona que no va signar cap paper

14

RITA BARBERÀ / Cas Nóos
 ■ Diputada, alcaldessa de València

Reitera que la seua signatura no apareix cap paper ni un, però les jornades Valencia Summit són a l'ull de l'huracà i el jutge instructor número 3 de Palma, José Castro, ha remès el cas al TSJCV perquè hi troba indicis racionals de delictes. Castro situa Rita Barberà al palau de La Zarzuela el 29 de gener del 2004, on s'hauria entrevistat amb Iñaki Urdangarin i el seu soci, Diego Torres, per tal de tancar l'organització de la cimera en

FRANCISCO CAMPS / Cas Nóos ■ Diputat, ex-president de la Generalitat

'El curita', en capella

La imputació de Rita Barberà completaria la travessa de 14 imputats insignes del PPCV, però és que, a més, aniria aparellada a la de Francisco Camps, que ja sap molt bé què significa seure al banc dels acusats. El *cas dels vestits* el va fer visitar el TSJCV entre el 12 de desembre del 2011 i el 25 de gener del 2012, quan va mostrar-se extasiat davant la declaració de "no culpable" emesa per un jurat popular integrat per cinc homes i quatre dones. El tribunal no va considerar provat, per cinc vots a quatre, que Camps rebera regals de la trama *Gürtel* en funció

al seu càrrec, durant la seua etapa com a president valencià. Per la sala, però, van desfilar els caps visibles de la referida trama, i la seua imatge, tot i l'absolució, se'n va ressentir per sempre més.

Ara Camps afronta la possible imputació en el *cas Nóos* de manera molt més relaxada. Com a membre nat del Consell Jurídic Consultiu i com a diputat de les Corts –que visita de tant en tant– ja no té la pressió de la seua etapa presidencial i s'ho pren amb calma. Els delictes que podria haver comès són els mateixos que els de Rita Barberà –prevaricació, mal-

15

EL TEMPS

qüestió. Francisco Camps, que ja presidia la Generalitat Valenciana, també hi hauria estat present. Segons el magistrat, Urdangarin va aprofitar la trobada en l'estança reial per a provocar un "impacte psicològic més gran" al president valencià i l'alcaldeessa.

Impulsades per l'institut Nóos durant tres anys, la Valencia Summit va ser possible per la participació de la Ciutat de les Arts i les Ciències –la Generalitat– i la Fundación Turismo Valencia Convention Bureau –l'Ajuntament–, i va fer ingressar al tàndem Urdangarin-Torres prop de tres milions i mig d'euros.

Després de confirmar que Barberà i Camps eren aforats, Castro va enviar el cas per correu ordinari al TSJCV, que el va rebre a finals de la setmana passada. La sala penal de l'alt tribunal valencià dictaminarà si és competent o no per a fer-se'n càrrec, i en cas que siga així, nomenarà el jutge que haurà de decidir si imputa o no els dos principals protagonistes de la política valenciana en el que va de segle. Els possibles delictes de què els acusen –prevaricació, malversació de cabals públics i falsedat de document públic– sumarien entre set i 15 anys de presó. Barberà assegura que les 70 pàgines de l'exposició raonada que ha enviat Castro inclouen "falsedats" i "judicis de valor impropis d'una investigació judicial". ■

versació de cabals públics i falsedat de document públic–, i la pena que comportaria si el declaraven culpable –entre set i 15 anys de presó– ridiculitza la multa de què haguera estat objecte cas d'haver resultat culpable en el primer judici.

Amb tot, el passat dimecres 22 de maig Camps va deixar anar el seu torrent verbal tan particular. Feia dos anys de la seua tercera victòria amb majoria absoluta i va reivindicar aquell fet "extraordinari i excepcional per a qualsevol polític". Camps va agrair "aquell suport tan expressiu, evident i absolut que em van donar [els ciutadans]", gràcies al qual va obtenir "una tercera majoria absoluta abassegadora". Quan els periodistes li van demanar per la possible imputació pel cas Nóos, va entrar a l'ascensor i va marxar. Ja havia deixat clar a Alberto Fabra qui va guanyar aquells comicis. ■

“No podem descartar la migpartició del PP”

José Antonio Piqueras, catedràtic d'història contemporània de la Universitat Jaume I (UJI) de Castelló i coautor d'“El secuestro de la democracia” (Akal, 2011), opina que el PPCV podria partir-se en dos com a conseqüència de la “regeneració” que impulsa Alberto Fabra, però malgrat això no descarta que els populars continuen al poder més enllà de les eleccions del 2015.

A *El secuestro de la democracia*, escrit amb els també professors Antonio Alaminos, Antonio Laguna i Francesc Andreu Martínez Gallego, publicat poc abans de les eleccions valencianes del 2011, deïeu que l'estructura de poder del PPCV tenia quatre pilars: clientelisme, corrupció, control dels mitjans de comunicació i populisme, i establí un paral·lelisme amb la Itàlia de Silvio Berlusconi.

—El problema d'Itàlia venia d'abans, amb un sistema il·legal de finançament de partits polítics que va permetre l'aparició de Berlusconi com a teòric salvador, tot i que ell també se n'havia beneficiat. Al País Valencià els indicis de delictes ja eren molt evidents abans de les últimes eleccions autonòmiques, però fins i tot es van rumiar de denunciar-nos pel llibre. Finalment no ho van fer, els va fer por de prendre una iniciativa com aquesta en plena campanya electoral, potser perquè les enquestes indicaven que la percepció de la corrupció per part de la ciutadania era escassa, no superava la d'unes altres autonomies. Potser no era una conformitat, sinó un no voler saber. En qualsevol cas, les idees que hi vessàvem s'han confirmat amb el pas del temps.

—La percepció de la corrupció valenciana encara és escassa, en plena crisi econòmica i financera?

—Ara ja l'entenen com un problema greu el 80% dels valencians, però encara som per sota de la mitjana estatal! La majoria de la gent no relaciona la corrupció amb l'inici de la crisi, però alhora consideren que és clau desempal·legar-se'n per poder eixir-ne. Hi ha jugat a favor que el problema s'haja estès a Madrid i que afecte la cúpula del PP. Ja no són els quatre vestits de Camps, ara són els papers de Bárcenas i tot el que els envolta.

—Sense Bárcenas, la majoria de valencians encara hi viurien d'esquena?

—La influència dels mitjans és clau. I ha quedat clara l'absència de lideratges polítics forts, cap d'ells no ha estat capaç de fer veure els ciutadans els problemes que els afectaven de manera directa, no han sabut fer pedagogia. Escolteu, que són els vostres diners, que són les vostres institucions! Hi havia un procediment que tendia a buidar de contingut la democràcia: l'objectiu era aconseguir una aparença democràtica sense un funcionament democràtic. Van dissuadir els ciutadans del control de les institucions i de participar-hi, amb uns efectes terribles: segons l'enquesta del CIS del maig, més del 50% dels valencians pensen que els aniria millor amb un estat centralitzat o en què les autonomies tingueren menys competències.